

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 779/2023
19.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Светлане Томић Јокић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела превара из члана 208. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Марка Томовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К. бр. 48/19 од 16.03.2023. године и Вишег суда у Чачку Кж1. бр. 80/23 од 05.06.2023. године, у седници већа одржаној дана 19.09.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Томовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К. бр. 48/19 од 16.03.2023. године и Вишег суда у Чачку Кж1. бр. 80/23 од 05.06.2023. године у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 7) Законика о кривичном поступку и члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Горњем Милановцу К. бр. 48/19 од 16.03.2023. године, окривљен АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело превара из члана 208. став 1. Кривичног законика, па му је изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 4 месеца и истовремено одређено да се казна затвора неће извршити уколико окривљени у року проверавања од 1 године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело и истовремено је осуђен на новчану казну у одређеном износу од 100.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 3 месеца по правноснажности пресуде на рачун суда, а уколико у датом року казну не плати иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка, те да плати суду на име паушала износ од 20.000,00 динара и на име осталих трошкова кривичног поступка износ од 15.505,04 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, и да оштећеном „Фул“ д.о.о. Чачак на име накнаде

штете исплати износ од 55.000,00 динара, у року од 15 дана од правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж1. бр. 80/23 од 05.06.2023. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Томовића и пресуда Основног суда у Горњем Милановцу К. бр. 48/19 од 16.03.2023. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Марко Томовић, због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 7) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или да побијане пресуде преиначи и на основу члана 422. тачка 3) Законика о кривичном поступку према окривљеном одбије оптужбу.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Марка Томовића је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП и члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

У поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац наводи да је погрешно суд утврдио да се у радњама окривљеног стичу законска обележја кривичног дела превара из члана 208. став 1. Кривичног законика (КЗ), јер сматра да из радњи какве су окривљеном стављене на терет произилази да се ради о кривичном делу рачунарска превара из члана 301. КЗ, с обзиром да су све радње које је окривљени предузимао везане за уношење нетачних података у рачунарски програм, на који начин је окривљени утицао на резултат електронске обраде и преноса података у намери да себи прибави противправну имовинску корист и оштећеном нанесе имовинску штету, на који начин бранилац суштински указује да је учињена повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Овакви наводи су од стране Врховног суда оцењени као неосновани. Наиме, кривично дело рачунарска превара представља посебан облик преваре, али се од кривичног дела превара разликује пре свега с обзиром на то да у овом случају нема довођења или одржавања у заблуди неког лица, па се зато случајеви компјутерске преваре не могу подвести под опште кривично дело преваре. Ово из разлога што је у чињеничном опису радње извршења кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ у конкретном случају опредељена радња окривљеног да је лажним приказивањем чињеница довео у заблуду раднице кладионице у намери да себи прибави противправну имовинску корист, што је управо околност која опредељује да се ради о кривичном делу превара из члана 208. став 1. КЗ, а не о кривичном делу рачунарска превара из члана 301. став 1. КЗ. Исти наводи су поводом изјављене жалбе већ разматрани од стране Вишег суда у Чачку, о чему је Виши суд на страни 2, пасус 6. и 7.

и страни 3 пасус 1. образложења пресуде дао довољне и јасне разлоге које и овај суд прихвата и на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Даље, у захтеву бранилац наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7) ЗКП, на тај начин што је суд повредио одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца сматрајући да како чињенични опис кривичног дела које је окривљеном стављено на терет суштински представља кривично дело из члана 301. став 1. КЗ, то је овлашћени тужилац Виши јавни тужилац у Београду, Посебно одељење за борбу против високотехнолошког криминала, а не Основни јавни тужилац у Горњем Милановцу.

Врховни суд налази да из списка предмета произилази да је према чињеничном опису радње извршења кривичног дела и правној квалификацији кривичног дела превара из члана 208. став 1. КЗ које је окривљеном стављено на терет, надлежан Основни јавни тужилац у Горњем Милановцу те су носивани супротни наводи изнети у захтеву.

Поред изнетог, у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац на основу сопственог закључка да је у конкретном случају реч о кривичном делу из члана 301. став 1. КЗ и да овлашћени тужилац (Виши јавни тужилац у Београду, Посебно одељење за борбу против високотехнолошког криминала) није предузео ни једну радњу гоњења окривљеног у законом прописаном року, налази да је наступила релатива застарелост кривичног гоњења, на који начин чињенично оспорава побијане пресуде и указује на повреду закона и члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**